

Sygn. akt XI Ka 223/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 maja 2015r.

Sąd Okręgowy w Lublinie w XI Wydziale Karnym Odwoławczym

w składzie: Przewodniczący: SO Elżbieta Daniluk

Sędziowie: SO Elżbieta Kowalska

SO Magdalena Kurczewska-Śmiech – spr.

Protokolant: st. prot. Małgorzata Polaczek

przy udziale Prokuratora Doroty Kalinowskiej

po rozpoznaniu w dniu 7 maja 2015r.

sprawy R. P.

oskarżonego z art. 178a §1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Radzynie Podlaskim

z dnia 9 grudnia 2014r. sygn. akt II W 1061/14

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

II. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych zalicza również okres zatrzymania prawa jazdy od 10 grudnia 2014 r. do 7 maja 2015r.;

III. zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze wyłożonymi w nim wydatkami obciążając Skarb Państwa.

XI Ka 223/15

UZASADNIENIE

R. P. został oskarżony o to, że w dniu 13 września 2014 r. w M., woj. (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości wynoszącym 1,34 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, prowadził w ruchu lądowym samochód osobowy marki V. (...) o nr rej. (...)

tj. o przestępstwo z art. 178a § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 9 grudnia 2014 r. Sąd Rejonowy w Radzynie Podlaskim R. P. uznał za winnego tego, że w dniu 13 września 2014 r. na trasie z M. do Ż., woj. (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości wynoszącym 1,34 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, prowadził w ruchu lądowym samochód osobowy marki V. (...) o nr rej. (...), tj. czynu określonego w art. 178a§1 kk i za to na podstawie tego przepisu skazał go na karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności; zgodnie z art. 42 § 2 kk w zw. z art. 43 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 (trzech) lat; na zasadzie art. 69 § 1 i 2 kk, art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie kary

pozbawienia wolności warunkowo oskarżonemu zawiesił na okres próby 3 (trzech) lat i w myśl art. 71 § 1 kk orzekł wobec niego 100 (sto) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 złotych; w myśl art. 63 § 2 kk na poczet zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych zaliczył oskarżonemu okres zatrzymania prawa jazdy od 13 września do 9 grudnia 2014 r.; zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 280 złotych opłaty i obciążył go wydatkami w kwocie 208,68 złotych.

Apelację od tego wyroku wniósł oskarżony. Zaskarżając rozstrzygnięcie w części dotyczącej orzeczenia o środku karnym zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, zarzucił wyrokowi rażącą surowość orzeczonego w rozmiarze trzech lat środka karnego, a domagał się zmiany orzeczenia we wskazanym zakresie poprzez skrócenie czasokresu trwania tego środka, w tym również przywrócenia uprawnień do kierowania pojazdami kategorii C, ewentualnie uchylecia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

apelacja w toku instancyjnej kontroli prawidłowości zaskarżonego wyroku uznana została za niezasadną w stopniu oczywistym. Za taką oceną środka odwoławczego przemawiało to, że postawiony w nim zarzut, jak też przytoczona na jego poparcie argumentacja okazały się być całkowicie chybione.

Wina oskarżonego nie budzi wątpliwości i w postępowaniu odwoławczym nie jest kwestionowana. W tym zakresie wyrok znajduje oparcie w całokształcie zgromadzonego i ujawnionego na rozprawie materiału dowodowego. Jego ocena jest wszechstronna, uwzględnia wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego, wolna od błędów logicznych i faktycznych. Prawidłowa jest kwalifikacja prawna czynu.

Nie jest również kwestionowane rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego w zakresie orzeczonych wobec oskarżonego kar – pozbawienia wolności orzeczonej z zastosowanej dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia jej wykonania oraz grzywny.

Zastrzeżeń Sądu odwoławczego nie budzi wyrok w zaskarżonej części, tj. dotyczącej rozstrzygnięcia o środku karnym.

Sąd orzeka zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych albo pojazdów określonego rodzaju, jeżeli sprawca w czasie popełnienia przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji, był w stanie nietrzeźwości, pod wpływem środka odurzającego lub zbiegł z miejsca zdarzenia – art. 42 § 2 k.k. Zakaz, o którym mowa orzeka się w latach, od roku do lat 10 – art. 43 § 1 k.k.

Orzeczony w zaskarżonym wyroku obligatoryjny zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, w wymiarze trzech lat, w realiach rozpoznawanej sprawy na pewno nie razi swoją surowością.

Oskarżony jest kierowcą, który nie daje rękojmi zadośćuczynienia jednej z podstawowych zasad bezpiecznej jazdy – zasady trzeźwości, o czym przekonuje stwierdzone w jego organizmie stężenie alkoholu – 1,34 mg/l, a także okoliczności poprzedzające zatrzymanie go do kontroli drogowej – tj. nie zatrzymanie się do niej oraz ucieczka z prędkością ponad 200 km/h, która świadczy o brawurze, z jaką prowadził wówczas pojazd.

Z okoliczności tych nie sposób zatem wyprowadzić innego wniosku niż taki, że jest on sprawcą, w przypadku którego osiągnięcie zamierzonego efektu wychowawczego może zagwarantować jedynie wyeliminowanie go z grona kierowców pojazdów mechanicznych na okres trzech lat. Już tylko tak rażące naruszenie podstawowej zasady, jaką jest zasada trzeźwości, a przez to, tak znaczące zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu, jakie spowodował R. P. wyklucza orzeczenie obligatoryjnego zakazu prowadzenia pojazdów w niższym rozmiarze. Każde inne rozstrzygnięcie niosłoby zaś za sobą ryzyko ukształtowania w świadomości oskarżonego przekonania o pobłażliwości dla tego rodzaju zachowań.

Tak określona dolegliwość, jaka w subiektywnym odczuciu skarżącego byłaby dla niego adekwatna (niezależnie od tego, że środek karny tego rodzaju orzeka się wyłącznie w latach), tj. skrócenie czasokresu trwania przedmiotowego środka karnego i pozostawienie mu uprawnień do kierowania pojazdami kategorii C, mając na względzie te

okoliczności, o których mowa powyżej, nie byłyby do pogodzenia ze społecznym poczuciem sprawiedliwości, ani też nie wyrobiłaby u oskarżonego odpowiedniej postawy na przyszłość.

Zasadą jest orzekanie zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów, a odstępstwem od tej zasady, przy obligatoryjności środka, orzekanie zakazu prowadzenia pojazdów określonego rodzaju. W omawianym przypadku nie zachodzą żadne okoliczności, które uzasadniałyby odstępstwo od tej zasady.

Okoliczności podnoszone przez skarżącego, nie należą do tego rodzaju, by mogły doprowadzić do zmiany stanowiska zawartego w wyroku. To, że oskarżony ma na utrzymaniu małoletnie dziecko, a posiadanie prawa jazdy, jak wskazuje skarżący „jest mu niezbędne do podjęcia prac zarobkowych” nie może w warunkach tej sprawy działać na jego korzyść. Poziom stanu nietrzeźwości oskarżonego skutkuje uznaniem, że tak nieodpowiedzialny kierowca, musi zostać w ogóle wykluczony z uczestnictwa w ruchu drogowym w takim charakterze, aby zostały osiągnięte cele orzekania tego środka. Brak uprawnień do kierowania pojazdami, w tym również kategorii C, co prawda uniemożliwi oskarżonemu podjęcie pracy zarobkowej w charakterze kierowcy, to taki stan rzeczy może jedynie utrudnić mu w ogóle podjęcie pracy zarobkowej mając na względzie to, że oskarżony deklaruje posiadanie wyuczonego zawodu (budowlaniac). Dolegliwość ta powinna natomiast uświadomić oskarżonemu nieopłacalność tego rodzaju zachowań oraz lekceważącego podejścia do przepisów prawa, mających wszak na celu zapewnienie bezpieczeństwa wszystkim jego uczestnikom.

W ocenie Sądu Okręgowego, w takim wymiarze jaki orzekł Sąd Rejonowy środek karny nie jest surowy w stopniu budzącym sprzeciw i nie zasługującym na akceptację w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k. Z tych przyczyn brak jest podstaw do korekty tej części wyroku na korzyść oskarżonego.

Mając na uwadze zaprezentowaną motywację, nie dostrzegając uchybień wymienionych w art. 439 i 440 k.p.k., które należałoby uwzględnić z urzędu, Sąd Okręgowy na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. orzekł jak w wyroku.

Orzeczenie o zaliczeniu oskarżonemu okresu zatrzymania prawa jazdy w postępowaniu międzyinstancyjnym na poczet orzeczonego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych zapadło w oparciu o art. 63 § 2 k.k.

Rozstrzygnięcie o kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze wydano na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. – mając na względzie obecną sytuację materialną, w jakiej znajduje się oskarżony.

Elżbieta Daniluk Elżbieta Kowalska Magdalena Kurczewska-Śmiech